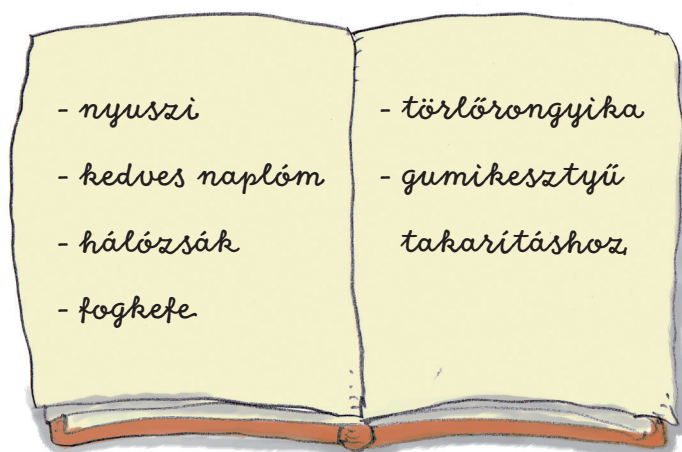

Történt egyszer, egy szép napon, hogy Pipőke elindult a szüleivel a vasútállomásra. Apa vezetett, a kislány pedig a kocsis hátsó ülésén ült a nyuszijával, és a csomagolási listát futotta át a noteszében:

Apa aggódva nézett Anyára.

– Biztos vagy benne, hogy Pipőke elég idős ehhez, hogy egyedül induljon rokonlátogatóba?

– Persze, egészen biztos – felelte Anya. – Pipő olyan talpraesett gyerekek, te is tudod.

Az állomáson Pipőke újra ellenőrizte a listáját, és ekkor fedezte fel, hogy valami lefelejtődött róla.

– A levelem még hiányzik!

Anya észbe kapott, és nagy szipogások közepette odanyújtott neki egy borítékot:

– Majd olvasd el a vonaton! A nagybátyáid mindent leírnak benne.

– Hajjaj – sóhajtozott Apa. – Mi lesz veled ott vidéken? A nagybátyáid... hogy is mondjam... enyhén szólva... csodabogarak.

– Nem kell engem félteni – legyintett Pipőke sugárzó arccal –, és nyugi, vigyázok Nyuszkóra is, hogy őt se kelljen félteni!

A vonaton Pipóke csipszet csipegetett és szörpöt szürcsölgetett. Édes élet! Aztán megtörölte a száját a rongyikájával, és kinyitotta a borítékot.

– Hegyezd a füled, Nyuszkó, hadd halljuk, mit írnak nekem a bácsikáim!

Drága unokahúgunk!

Nagy szeretettel invitálunk egy hétvégére ide, a természet lágy ölére, kis lakunkba, a város zajától és nyüzsgésétől távol.

Hogy kik vagyunk mi? A te három kisebb-nagyobb darab nagybácsi:

Én, Pompidou, a csupa izom Pacsirta és a jó svádájú Omár. Óh, és ki ne felejtsem Ányost, kutyusunkat, a mutatványost! Ő a mi kis kompániánk lelke, aki ha cirkuszról van szó, se magát, se a cipőinket nem kíméli. Szóval lábbelink ugyan nincs már, van viszont egy cirkuszunk, mi magunk pedig cirkuszisták volnánk, művészelkek! Én magam – CSIRIBÚ! – vagyok a bűvész Pompidou, Pacsirta a világ legerősebb embere, és Omár... nos, ő szenzációs állatidomár, nála már csak Ányos, a mutatványos ebmunkatársa szenzációsabb.

Tárt karokkal vár tehát Pompidou bácsi vándorcirkusza egy varázslatos hétvégére!

Üdvözlettel,

Pompidou, PACSIRTA **Omár** Mutatványos Ányos

Miután elolvasta a levelet, Pipóke a következőket jegyezte fel nagy körültekintéssel a noteszébe:

- élnek rokonaim vidéken
- 3 db nagybácsi
- 1 db mutatványos kutya
- minden két- és négylábúra nagyon büszke vagyok

Este Pipőke fogmosás után hálóingbe bújt, és ágyat vetett magának a cirkuszi kocsi kanapéján. A bácsikák a nagy hancúrozás után ruhában, kalapban heveredtek a helyükre az emeletes ágyban, mint mindig. Pompidou a fejét vakarva bogarászta a számlákat, és így sóhajtozott:

– Hogy az a bolhás macska rúgja meg! Bocs, Anyos, nem téged! Hogy fogjuk ezt mind kifizetni mi, templom egerei?

– Hiába, ez a sorsa a magunkfajta művészeknek. Örökké csak a munka, csak a testünk és eszünk tornáztatása. De a zsebünk mindig üres! Akkor is, ha nem rágtad ki az alját, Anyos! – merengett hangosan Pacsirta.

Omár szomorkás altatót trombitált: „Pompompom, Pompomidú tönk szélén, tönk szélén áll, lállállá-sállállálá.”

Anyos megszeppenve Pipőke mellé bújt, ő pedig a következőket jegyezte fel a noteszébe:

- a Pompidou cirkusz, a tönk szélén áll, vagyis inkább trombitáll
- üres a zsebük
- a ruháik rongyosak
- a cipőjük is szétrágva
- egyetlen mutatványos kutyusuk bundája tele bogáncsal
- ja, és nincs egy rendes asztaluk

Aznap éjjel Pipőke színes tisztítószerekkel álmodott.

Másnap rettentő reggel virradt a szellelbélelt cirkuszi kompániára. Pipóke gumikesztyűvel, súrolókefével felszerelve penderült ki az udvarra, és kiadta a parancsot:

– Ma gatyába rázzuk a cirkuszt! Én lecsutakolom Ányost, és kiszedegetem a bogáncsot a bundájából, Pompidou megvarrja a ruhákat, megfoltozza a cipőket, Pacsirta kitakarítja a cirkuszi kocsit, Omár pedig összekalapál egy rendes ebédlőasztalt. Világos?

Pompidou a csokornyakkendőjét igazgatta, és azt motyogta:

– Nem dől össze a világ, ha egy művészembernek itt-ott lyukas a gúnyája...

– Az sem épp a világvége, ha szegény Ányos falatozgat néha a cipőnkéből, olyan vitaminhiányos szegényke – aggályoskodott Pacsirta.

Ányos, mint aki a vesztét érzi, halkán vinnyogott.

